

Zaak C-351/24**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

15 mei 2024

Verwijzende rechter:

Veszprémi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 april 2024

Verzoekende partij:

C/C Vámügynöki Kft.

Verwerende partij:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Veszprémi Törvényszék

[OMISSIS]

De Veszprémi Törvényszék (rechter in eerste aanleg Veszprém, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter” geeft in de bestuursrechtelijke procedure tussen [OMISSIS] **C/C Vámügynöki Kft.** ([OMISSIS], Zalaegerszeg [OMISSIS]), verzoekster, en [OMISSIS] **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (afdeling bezwaren van de nationale belasting- en douanediens van Hongarije) ([OMISSIS] Boedapest [OMISSIS]), verweerster, [OMISSIS] betreffende de afwijzing van een verzoek om kwijtschelding van invoerrechten de volgende

beschikking:

De verwijzende rechter [OMISSIS] verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet artikel 119, lid 3, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: „douanewetboek”) aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij wordt

vastgesteld dat een bewijs van oorsprong onjuist is zonder de procedure van artikel 32 van bijlage I bij de regionale conventie betreffende de pan-Euro-mediterrane preferentiële oorsprongsregels (hierna: „conventie”) toe te passen?

[OMISSIS] [element van nationaal procesrecht]

Motivering

Feiten

Verzoekster heeft in de hoedanigheid van indirecte douanevertegenwoordiger van Best-Epil Kft. (hierna: „importeur”) in de periode tussen 17 december 2021 en 26 februari 2022 bij de Nemzeti Adó- és Vámhivatal Csongrád-Csanád Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága (belasting- en douanediens van het district Csongrád-Csanád, ressorterend onder de nationale belasting- en douanediens, Hongarije; hierna: „douaneautoriteit”) 20 keer verschillende soorten groenten en fruit voor het vrije verkeer ingeklaard. De goederen zijn in de meeste gevallen verzonden vanuit Albanië, Turkije of Kosovo, met als herkomstaanduiding Albanië of Turkije. Bij het in het vrije verkeer brengen werd in vak 36 van de douaneaangifte code 300 als code van de preferentiële behandeling vermeld. Verzoekster heeft op basis van de overgelegde bewijzen van oorsprong verzocht om preferentiële tariefbehandeling bij de heffing van de douanerechten. In de voor het geding relevante drie gevallen zijn de uit Kosovo verzonden clementines, die blijkens de EUR.1-certificaten met nrs. A0104738, A0104737 en A0104736 van Turkse oorsprong waren, op respectievelijk 26 februari 2022 [OMISSIS], 22 februari 2022 [OMISSIS] en 3 februari 2022 [OMISSIS] in het vrije verkeer gebracht.

Nadat de goederen in het vrije verkeer waren gebracht, gelastte de douaneautoriteit op 5 mei 2023 een controle na vrijgave van de goederen. Naar aanleiding van die controle heeft zij vastgesteld dat het door de douaneautoriteit van Kosovo afgegeven certificaat inzake goederenverkeer EUR.1 niet voldeed aan de bepalingen van de conventie en aan het bericht van de Commissie over de toepassing van de regionale conventie betreffende de pan-Euro-mediterrane preferentiële oorsprongsregels of de protocollen betreffende de oorsprongsregels die voorzien in diagonale cumulatie tussen de partijen bij deze conventie (2021/C 418/12) (hierna: „bericht van de Commissie”), aangezien er tussen de Europese Unie, Kosovo en Turkije geen tariefpreferenties kunnen worden toegekend voor landbouwproducten, zodat de douaneautoriteit van Kosovo het betrokken certificaat niet had mogen afgeven. Gelet hierop heeft de douaneautoriteit bij besluiten van 16 augustus 2023 verzoekster verplicht om in totaal 2 580 000 HUF [OMISSIS] aanvullende douanerechten te betalen.

Verzoekster heeft de douaneautoriteit op 18 augustus 2023 met een verwijzing naar onder meer artikel 116, lid 1, onder c), van het douanewetboek verzocht om kwijtschelding van de geheven invoerrechten. In haar verzoek heeft zij

aangevoerd dat de in artikel 119, lid 3, van het douanewetboek genoemde voorwaarden zijn vervuld, met andere woorden dat nu de onjuistheid van het EUR.1-certificaat te wijten is aan een vergissing van de douaneautoriteit, overeenkomstig artikel 119, lid 1, onder a), van het douanewetboek niet hoeft te worden onderzocht waarvan verzoekster op de hoogte was.

Besluit van verweerster

De douaneautoriteit heeft het verzoek van verzoekster [OMISSIS] afgewezen. Nadat verzoekster bezwaar had gemaakt, heeft verweerster het besluit van de douaneautoriteit [OMISSIS] bevestigd.

In de motivering van haar besluit heeft verweerster verwezen naar artikel 116, lid 1, onder c), van het douanewetboek en het bepaalde in artikel 119, lid 1, onder a), en lid 3, van het douanewetboek. In dat verband heeft zij opgemerkt dat het certificaat van oorsprong niet in het kader van de in artikel 31 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde samenwerking tussen douanediens ten is afgegeven, zodat de in artikel 119, lid 3, van het douanewetboek genoemde uitzonderingsregel niet van toepassing is en overeenkomstig artikel 119, lid 1, onder a), van het douanewetboek moest worden onderzocht of verzoekster de vergissing van de douaneautoriteit redelijkerwijze had kunnen ontdekken. Bovendien heeft zij erop gewezen dat volgens beslissing nr. 2/2022 van de Kúria (hoogste rechter Hongarije) in het belang van de uniformisering van het recht de omstandigheid dat verzoekster zelf ook een vergissing had begaan niet betekent dat uitgesloten is dat de vergissing kon worden ontdekt.

Verweerster heeft in haar besluit vastgesteld dat hoewel de douaneautoriteit van Kosovo een vergissing had begaan, verzoekster deze vergissing redelijkerwijze had kunnen ontdekken, mede gelet op het feit dat zij douaneactiviteiten verricht, over de noodzakelijke douanevergunningen beschikt en de nodige deskundigheid en ervaring bezit op het gebied van douanezaken. Verzoekster wordt geacht de regels inzake preferentiële behandeling, de douanewetgeving, de overeenkomsten en het bericht van de Commissie te kennen, zodat zij had moeten ontdekken dat de door de douaneautoriteit van Kosovo afgegeven certificaten inzake goederenverkeer EUR.1 onjuist waren. Verweerster stelt zich op het standpunt dat de onjuistheid van de door de douaneautoriteit van Kosovo afgegeven EUR.1-certificaten ondubbelzinnig was en op basis van de documenten redelijkerwijze kon worden ontdekt en vastgesteld.

Standpunten van de partijen in het geding

Beroep van verzoekster

Verzoekster heeft tegen het besluit van verweerster beroep bij de verwijzende rechter ingesteld waarin zij verzoekt om zowel het besluit van verweerster als het besluit van de douaneautoriteit nietig te verklaren en de douaneautoriteit te

verplichten de zaak opnieuw te beoordelen. Met betrekking tot de inbreuk voert verzoekster aan dat artikel 116, lid 1, onder c), van het douanewetboek bepaalt dat de bedragen aan invoerrechten worden terugbetaald of kwijtgescholden indien deze zijn ontstaan als gevolg van een vergissing van de bevoegde autoriteiten. Krachtens artikel 119, leden 1 en 3, van het douanewetboek, indien de preferentiële behandeling van de goederen wordt toegekend in het kader van de administratieve samenwerking met autoriteiten van een land of gebied buiten het douanegebied van de Unie, de afgifte van een onjuist certificaat door deze autoriteiten wordt aangemerkt als een vergissing die redelijkerwijze niet had kunnen worden ontdekt in de zin van lid 1, onder a), van het douanewetboek.

Verzoekster zet uiteen dat de douanediensdiensten die betrokken zijn bij de in artikel 31 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde samenwerking zich ertoe verbinden om elkaar de afdrucken van de in hun kantoren gebruikte stempels en de adressen van de douaneautoriteiten te doen toekomen. Verzoekster meent dat het feit dat de douaneautoriteit van Kosovo bij de afgifte van het certificaat inzake goederenverkeer EUR.1 deze stempelafdruk heeft gebruikt meebrengt dat er sprake is van de administratieve samenwerking als bedoeld in artikel 119, lid 3, van het douanewetboek. Aanvaarding van het betoog van verweerster zou artikel 119, lid 3, van het douanewetboek betekenisloos en ontoepasbaar maken, aangezien het bepaalde in artikel 31 van aanhangsel I bij de conventie tot de uitholling van de bovengenoemde bepaling van het douanewetboek zou leiden. Verweerster had de in artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde controleprocedure moeten uitvoeren en de douaneautoriteit van Kosovo vragen moeten stellen inzake de juistheid van de oorsprongsverklaringen. Verzoekster heeft er te goeder trouw op vertrouwd dat de douaneautoriteit van een land buiten het douanegebied van de Unie dat partij is bij de conventie bij de afgifte van het certificaat de conventie en de bijbehorende protocollen correct heeft toegepast.

Verweer van verweerster

In haar verweerschrift vraagt verweerster het beroep van verzoekster ongegrond te verklaren. Zij voert aan dat de douaneautoriteit van het land van uitvoer, namelijk Kosovo, de preferentiële Turkse oorsprong van de goederen op basis van het bericht van de Commissie en de conventie niet op rechtmatige wijze kon certificeren. Aangezien deze vergissing reeds blijkt uit het certificaat zelf, hoefde verweerster zich niet tot de douaneautoriteit van het land van uitvoer te wenden met vragen over de juistheid van het certificaat, en was zij daartoe ook door de conventie niet verplicht. Verweerster betwist dat het gebruik van de bewuste stempelafdruk door de douaneautoriteit bij de afgifte van het EUR 1-certificaat impliceert dat sprake is van administratieve samenwerking. Volgens haar bevat artikel 31 van aanhangsel I bij de conventie dienaangaande geen regel en is een ruime uitlegging van deze bepaling niet op zijn plaats.

De preferentiële Turkse oorsprong van de goederen kon niet door de douaneautoriteit van Kosovo worden gecertificeerd. De in artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde controle kan worden verricht wanneer de

douane van de partij van invoer gegronde redenen heeft om te twifelen aan de echtheid van het document. In de procedure van verweerster zijn echter geen twijfels gerezen, aangezien met zekerheid vastgesteld kon worden dat de documenten onjuist waren en ongeschikt om de plaats van oorsprong te bewijzen, zodat er geen noodzaak was om de bewijzen van oorsprong aan een controle te onderwerpen.

Verweerster wijst erop dat het in artikel 116, lid 1, onder c), van het douanewetboek bedoelde terugbetaling wegens een vergissing van de bevoegde autoriteit uitsluitend van toepassing is wanneer verzoekster de vergissing overeenkomstig artikel 119, lid 1, onder a), van het douanewetboek redelijkerwijze niet had kunnen ontdekken. Verzoekster had de vergissing redelijkerwijze moeten ontdekken, aangezien die blijkt uit de documenten en verzoekster de nodige kennis en ervaring heeft in douanezaken. Krachtens artikel 15, lid 2, onder b), van het douanewetboek aanvaardt eenieder die een douaneaangifte indient de aansprakelijkheid voor de echtheid, juistheid en geldigheid van de stukken ter staving van de aangifte.

Verweerster voert ook aan dat de goede trouw van verzoekster overeenkomstig artikel 119, lid 1, onder b), van het douanewetboek afzonderlijk moet worden onderzocht, en dat de omstandigheid dat verzoekster te goeder trouw heeft gehandeld derhalve niet uitsluit dat zij de vergissing van de douaneautoriteit redelijkerwijze niet kon ontdekken.

Unierecht

Artikel 116 van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (douanewetboek)

1. Onder de bij deze afdeling vastgestelde voorwaarden wordt overgegaan tot terugbetaling of kwijtschelding van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten, om elk van de volgende redenen:

- a) | invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht;
- b) | goederen die gebreken vertonen of goederen die niet met de bepalingen van het contract in overeenstemming zijn;
- c) | vergissing van de bevoegde autoriteiten;
- d) | billijkheid.

Artikel 119 van het douanewetboek

1. In andere dan de in artikel 116, lid 1, tweede alinea, en in de artikelen 117, 118 en 120 genoemde gevallen, wordt een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten

terugbetaald of kwijtgescholden wanneer, als gevolg van een vergissing van de bevoegde autoriteiten, het met de oorspronkelijk meegedeelde douaneschuld overeenkomende bedrag lager was dan het verschuldigde bedrag, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) | de schuldenaar had de vergissing redelijkerwijze niet kunnen ontdekken; en
- b) | de schuldenaar heeft te goeder trouw gehandeld.

3. Indien de preferentiële behandeling van de goederen wordt toegekend in het kader van de administratieve samenwerking met autoriteiten van een land of gebied buiten het douanegebied van de Unie, wordt de afgifte van een onjuist certificaat door deze autoriteiten aangemerkt als een vergissing die redelijkerwijze niet had kunnen worden ontdekt in de zin van lid 1, onder a).

De afgifte van een onjuist certificaat wordt echter niet als een vergissing aangemerkt indien het certificaat gebaseerd is op een onjuiste weergave van de feiten door de exporteur, tenzij de autoriteiten die het certificaat afgaven, kennelijk wisten of hadden moeten weten dat de goederen niet voor preferentiële behandeling in aanmerking kwamen.

Artikel 64 van het douanewetboek

2. Voor goederen die in aanmerking komen voor preferentiële maatregelen in het kader van overeenkomsten die de Unie met bepaalde landen of gebieden dan wel groepen van landen of gebieden buiten het douanegebied van de Unie heeft gesloten, worden de regels betreffende de preferentiële oorsprong bij die overeenkomsten vastgesteld.

Regionale Conventie betreffende de pan-Euro-mediterrane preferentiële oorsprongsregels (conventie) aanhangsel I, artikel 15

1. Producten van oorsprong uit een van de partijen vallen bij invoer in andere partijen onder de bepalingen van de desbetreffende overeenkomsten wanneer een van de volgende oorsprongsbewijzen wordt overgelegd:

- a) | een certificaat inzake goederenverkeer EUR.1, waarvan het model in bijlage III a is opgenomen;
- b) | een certificaat inzake goederenverkeer EUR-MED, waarvan het model in bijlage III b is opgenomen;
- c) | in de in artikel 21, lid 1, bedoelde gevallen, een verklaring van de exporteur (hierna „oorsprongsverklaring” of „EUR-MED-oorsprongsverklaring” genoemd) op een factuur, pakbon of ander handelsdocument waarin de producten duidelijk genoeg zijn omschreven om geïdentificeerd te kunnen worden; de teksten van de oorsprongsverklaringen zijn opgenomen in de bijlagen IV a en b.

Aanhangsel I bij de conventie, artikel 31 [Samenwerking tussen douanediensdiensten]

1. De douanediensdiensten van de partijen doen elkaar, via de Europese Commissie, afdrukken toekomen van de stempels die in hun douanekantoren worden gebruikt bij de afgifte van EUR.1- en EUR-MED-certificaten, alsmede de adressen van de douaneautoriteiten die belast zijn met de controle van deze certificaten, oorsprongsverklaringen en EUR-MED-oorsprongsverklaringen.
2. Met het oog op de correcte toepassing van deze conventie verlenen de partijen elkaar, via de bevoegde douane-instanties, bijstand bij de controle op de echtheid van de EUR.1- en EUR-MED-certificaten, de oorsprongsverklaringen en EUR-MED-oorsprongsverklaringen en de juistheid van de daarin vermelde gegevens.

Aanhangsel I bij de conventie, artikel 32 [Controle van bewijzen van oorsprong]

1. Bewijzen van oorsprong worden achteraf steekproefsgewijs gecontroleerd en wanneer de douane van de partij van invoer redenen heeft om te twifelen aan de echtheid van deze documenten, de oorsprong van de betrokken producten of de inachtneming van de andere eisen van deze conventie.
2. Met het oog op de toepassing van lid 1 zendt de douane van de partij van invoer het certificaat inzake goederenverkeer EUR.1 of EUR-MED, de factuur, indien deze werd voorgelegd, de oorsprongsverklaring of de EUR-MED-oorsprongsverklaring, of een kopie van deze documenten, terug aan de douane van de partij van uitvoer, in voorkomend geval, onder vermelding van de redenen waarom een controle wordt aangevraagd. Zij verstrekt bij deze aanvraag om controle alle documenten en gegevens die het vermoeden hebben doen rijzen dat de gegevens op het bewijs van oorsprong onjuist zijn.
3. De controle wordt verricht door de douane van de partij van uitvoer. Met het oog hierop is zij gerechtigd bewijsstukken op te vragen, de administratie van de exporteur in te zien en alle andere controles te verrichten die zij dienstig acht.

Bericht van de Commissie over de toepassing van de regionale conventie betreffende de pan-Euro-mediterrane preferentiële oorsprongsregels of de protocollen betreffende de oorsprongsregels die voorzien in diagonale cumulatie tussen de partijen bij deze conventie (2021/C 418/12) (bericht van de Commissie)

Er wordt aan herinnerd dat diagonale cumulatie alleen kan worden toegepast indien de partij waar de laatste be- of verwerking werd verricht en de partij van eindbestemming vrijhandelsovereenkomsten met identieke oorsprongsregels hebben gesloten met alle partijen die bijdragen tot de verkrijging van de oorsprong, dat wil zeggen met alle partijen waaruit de gebruikte materialen van oorsprong zijn. Materialen van oorsprong uit partijen die geen overeenkomst hebben gesloten met de partij waar de laatste be- of verwerking werd verricht

en/of met de partij van eindbestemming, worden niet als van oorsprong beschouwd. In de aantekeningen bij de pan-Euro-mediterrane protocollen betreffende de oorsprongsregels (3) worden specifieke voorbeelden gegeven.

De in tabel 3 vermelde datums verwijzen naar de datum van toepassing van de protocollen betreffende de oorsprongsregels die voorzien in diagonale cumulatie en gehecht zijn aan de vrijhandelsovereenkomsten tussen de EU, Turkije en de deelnemers aan het stabilisatie- en associatieproces van de EU. Telkens wanneer naar de conventie wordt verwezen in een vrijhandelsovereenkomst tussen partijen die in deze tabel zijn opgenomen, is in tabel 2 een datum toegevoegd voorafgegaan door „(C)”.

Er wordt ook op gewezen dat materialen van oorsprong uit Turkije waarop de douane-unie EU-Turkije van toepassing is, als materialen van oorsprong kunnen worden beschouwd met het oog op de diagonale cumulatie tussen de Europese Unie en de landen die aan het stabilisatie- en associatieproces deelnemen en waarmee een protocol van oorsprong is gesloten.

Diagonale cumulatie tussen Turkije, Albanië, Bosnië en Herzegovina, Kosovo, Noord-Macedonië, Montenegro en Servië is mogelijk. Zie echter tabel 3 voor de mogelijkheden tot diagonale cumulatie tussen de Europese Unie, Turkije, Albanië, Bosnië en Herzegovina, Kosovo, Montenegro, Noord-Macedonië en Servië.

Voor goederen die onder de douane-unie EU-Turkije vallen, is de datum van toepassing 27 juli 2006. Niet van toepassing op landbouwproducten en op kolen- en staalproducten. Datum van toepassing tussen [de EU], Turkije en Kosovo: 1 september 2019.

Motivering van de verwijzing

In de onderhavige zaak wenst de verwijzende rechter te vernemen of verweerster, als douaneautoriteit van de partij van invoer, met recht tot de slotsom kon komen dat het krachtens artikel 15 van aanhangsel I bij de conventie afgegeven bewijs van oorsprong door de douaneautoriteit van de partij van uitvoer in strijd met de regels van de conventie is afgegeven, of dat deze autoriteit eerst de in artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde controleprocedure had moeten verrichten.

De verwijzende rechter heeft in de rechtspraak van het Hof geen zaak gevonden die betrekking heeft op de uitlegging van artikel 119, lid 3, van het douanewetboek.

Deze vraag is relevant voor het hoofdgeding omdat de in artikel 119, lid 1, onder a), van het douanewetboek bedoelde vrijstelling van aansprakelijkheid van verzoekster overeenkomstig artikel 119, lid 3, van het douanewetboek uitsluitend aan de orde is wanneer er sprake is van een onjuist certificaat dat in het kader van een administratieve samenwerking is afgegeven. De afgifte van certificaten van

oorsprong geschiedt echter doorgaans niet in het kader van de administratieve samenwerking van titel VI van de conventie, maar in het kader van de in titel V bedoelde procedures, zodat verzoeksters betoog dat een restrictieve uitlegging van het Unierecht tot de uitholling van artikel 119, lid 3, van het douanewetboek zou leiden, mogelijk hout snijdt.

In het hoofdgeding staat tussen partijen vast dat diagonale cumulatie van de betrokken goederen niet had kunnen worden toegepast, zodat het certificaat van oorsprong EUR.1 inhoudelijk onjuist is. In casu heeft de douaneautoriteit een besluit genomen zonder de procedure zoals bedoeld in artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie toe te passen en zonder de douaneautoriteit van Kosovo te verzoeken om de juistheid van het certificaat van oorsprong te controleren.

De procedure van artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie vindt plaats in het kader van de in titel VI opgenomen administratieve samenwerking tussen douanediensten en kan worden geïnitieerd wanneer de douane van de partij van invoer twijfels heeft. Overeenkomstig artikel 32, lid 3, van aanhangsel I bij de conventie wordt de controle verricht door de douane van de partij van uitvoer. In casu betoogt de douaneautoriteit dat er niet alleen sprake is van twijfel, maar dat ondubbelzinnig kan worden vastgesteld dat er inbreuk is gemaakt op de bepalingen van de conventie en dat de douaneautoriteit van uitvoer de preferentiële oorsprong niet had mogen certificeren.

De verwijzende rechter is van oordeel dat uit artikel 119, lid 3, van het douanewetboek niet duidelijk naar voren komt of de douaneautoriteit van de partij van invoer bij het constateren van de onjuistheid van het bewijs van oorsprong die onjuistheid kan vaststellen zonder een controle van dat bewijs aan te vragen. Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 119, lid 1, onder a), van het douanewetboek onderzocht moet worden of verzoekster de vergissing redelijkerwijze heeft kunnen ontdekken. Wanneer de douaneautoriteit bij het constateren van de onjuistheid van het bewijs van oorsprong noodzakelijkerwijs verplicht is de in artikel 32 van aanhangsel I bij de conventie bedoelde controle te verrichten, en bij die controle wordt vastgesteld dat het bewijs van oorsprong onjuist is, dan volgt uit artikel 119, lid 3, van het douanewetboek dat verzoekster de vergissing niet heeft kunnen ontdekken. Wanneer de douaneautoriteit verplicht is om alvorens een besluit te nemen de douaneautoriteit van het land van uitvoer te verzoeken een controle te verrichten, dan volgt hieruit dat de douaneautoriteit in casu de feiten onvoldoende heeft onderzocht.

Gelet op het voorgaande wenst de verwijzende rechter van het Hof te vernemen of de nationale praktijk waarbij de douaneautoriteit van de partij van invoer vaststelt dat een certificaat van oorsprong dat is afgegeven door de autoriteiten van een land of gebied buiten het douanegebied van de Unie onjuist is zonder de in artikel 32 van aanhangsel I van de conventie bedoelde procedure op te starten, in overeenstemming is met artikel 119, lid 3, van het douanewetboek.

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen]

Veszprém, 29 april 2024

[OMISSIS] [ondertekeningen]

WERKDOCUMENT